

PLAYING
AT
HER TABLE

FERDINANDO
FREGA

तिच्या टेबलावर खेळताना

The Art of Attraction · 02

वर्षे सरली, फार नाहीत तरी, आणि तासांच्या वेळी आणि सुट्टीत माझा वर्ग म्हणजे व्यायामशाळा होती. बास्केटबॉल, व्हॉलीबॉल आणि पाच-खेळाडूंचा फुटबॉल यांच्यामध्ये, मी तिथेच माझा वेळ घालवायचो. जेव्हा एखादे शिक्षक खऱ्या वर्गात यायचे आणि मला तिथे पाहायचे, तेव्हा मी काय करतोय याची त्यांना काळजी वाटायची — पण मी फक्त कोरडे कपडे घ्यायला आलो होतो, घामामुळे.

मला वाटायचे की मी खेळू शकतो आणि कोणाच्या लक्षात येणार नाही, पण तोपर्यंत माझ्याकडे माझी मोटरबाइक आली होती, एक Laverda 125. मी चांगले कपडे घालायचो, आणि माझ्या आईची पर्स मला उत्तम साथ द्यायची, जेव्हा जेव्हा तिच्यात सुटे पैसे असायचे; नोटा पूर्ण असत्या, तर मी त्यांना कधीच हात लावला नसता. तो एक परिपूर्ण सापळा होता.

ती माझे वडील झोपलेले असताना त्यांच्याकडून पैसे घ्यायची आणि मला एक शब्दही बोलू नकोस असे सांगायची, आणि ती लक्ष देत नसताना मी तिच्याकडून घ्यायचो. शेवटी, मी Frega नावाचा मुलगा होतो — इटालियनमध्ये, जो हळूच हात मारतो तो. आहाहाहाहाहाहा.

एक दिवस व्यायामशाळेत एक सुंदर मुलगी माझ्याकडे आली, उंच आणि सडपातळ, आणि बोलू लागली. तिची एकूण बेरीज काढायला हिशेबनीसाची गरज नव्हती.

तिने मला तिला भेटायला येण्याचे आमंत्रण दिले. ती शहरापासून वीस किलोमीटर दूर राहायची, आणि एका दुपारी मी तिला भेटायला मोटरबाइकवरून निघालो.

मी पोहोचलो तेव्हा, मी गावात आहे आणि आपण भेटू शकतो हे सांगायला मी तिच्या घरी फोन केला, पण तिने विरोध केला, मला तिच्या घरी येऊन संपूर्ण कुटुंबाला भेटायला राजी करण्याचा प्रयत्न करत — कुत्र्यासकट.

मी पुन्हा मोटरबाइकवर बसलो आणि जिथून आलो होतो तिथे परत गेलो. दुसऱ्या दिवशी तिने हल्ला चढवला, मी तिच्या घरी का आलो नाही असे विचारत, आणि मी उत्तर दिले: मी अधिकृत साखरपुड्यासाठी कपडे घातले नव्हते, आणि मी अंगठ्याही आणल्या नव्हत्या.

दोन महिन्यांहून अधिक काळ तिने माझा पिच्छा सोडला नाही. रोज, तोच प्रश्न: आपण कधी भेटायचे? आणि रोज, तेच उत्तर: माझी आई कधी मोकळी आहे ते पाहू, म्हणजे तू तिला भेटू शकशील.

आणि ती: का?

आणि मी: तुझे तिच्याशी जमणे अत्यावश्यक आहे. बिचारी, ती व्हीलचेअरवर आहे — कोणाला तरी तिची काळजी घ्यावी लागेल.

ती कोणत्या परिस्थितीत पाऊल टाकणार आहे हे तिला समजले तेव्हा, ती पुन्हा कधीच आली नाही. दुसऱ्या दिवशी ती निघून गेली होती.

काही वर्षांनी एका सुपरमार्केटमध्ये ती मला भेटली आणि मी तिची ओळख माझ्या आईशी करून दिली, उत्तम तब्येतीत. ओळींच्या मधले वाचत, तिने मला विचारले काय झाले होते — ती कशी बरी झाली, ती कशी सुधारली — आणि मी उत्तर दिले: स्टेम-सेल उपचार आणि स्त्रियांची जादू.

माझ्या आईने माझ्याकडे पाहिले, मग ती हसली आणि मला म्हणाली की मी खरोखर तिचाच मुलगा आहे, पण आज ना उद्या कोणी तरी माझी कातडी योग्य दिशेने कुरवाळेल. तिला हे माहीत नव्हते की मी माझी कातडी वारंवार बदलायचो, आणि तिला माझी तीच आवृत्ती दोनदा कधीच सापडणार नव्हती.

Ferdinando